

Những hoạt động tông đồ can đảm của Sơ Miriam Cousins

Sơ Miriam

Sơ Miriam Cousins là nữ tu người Ireland thuộc Dòng Truyền giáo Columban. Sơ đã hoạt động truyền giáo tại Hàn Quốc gần 40 năm. Sơ cũng được Chính phủ Hàn Quốc vinh danh cho hoạt động của Sơ với bệnh nhân HIV/AIDS.

Hàn Quốc, giống như mọi quốc gia khác trên thế giới, có đầy những điều mâu thuẫn. Trong khi người dân ở đây dành sự kính trọng thật sự và lớn lao đối với những người cao tuổi, thì việc chăm sóc

cho những người già mắc bệnh AIDS lại là một vấn đề khác. Vẫn còn có một thái độ nghi kỵ rất lớn đối với các bệnh nhân AIDS ở Hàn Quốc. Nhiều người trong số các bệnh nhân này tự sát. Phần lớn là do gia đình và người thân đã bỏ rơi họ.

Những người mắc bệnh AIDS bị rơi vào một thế giới khắc nghiệt, ở đó họ trở thành những kẻ yếu đuối nhất, những kẻ bị bỏ rơi nhiều nhất và bị xa lánh. Tuy nhiên, Sơ Miriam cố gắng dành cho họ sự chăm sóc và yêu thương, như một dấu hiệu của tình yêu rộng mở của Chúa Giêsu. Sơ đã thành lập nhà trú đầu tiên cho những người mắc bệnh AIDS ở Seoul. Đối với Sơ, nhắm mắt làm ngơ không bao giờ là một lựa chọn và Sơ quyết tâm đưa những người bị gạt ra ngoài lề xã hội đó vào trong một cộng đoàn.

Sơ Miriam đã phải đối mặt với nhiều trở ngại trên đường. “Nhà trú này có một khởi đầu khá vòng vèo. Ban đầu tôi mở nhà trú này là dành cho những phụ nữ mại dâm và một ngày nọ có một người đàn ông đến nói với tôi rằng ông bị dương tính với HIV. Tôi không thể từ chối ông, vì vậy tôi nhận ông vào và sau đó bắt đầu quá trình tìm kiếm một nơi nào đó phù hợp và lâu dài hơn cho ông.” Nhưng không có nơi nào trong số những tổ chức mà Sơ Myriam đã liên lạc sẵn sàng tiếp nhận một người nhiễm HIV.

Tuy nhiên, Sơ lại có được sự hỗ trợ bên bỉ của Đức Cố Hồng Y Stephan Kim Sou-hwan (Stêphanô Kim Thọ Hoán), một nhân vật rất được kính trọng và truyền cảm hứng cho rất nhiều người. Ngài đã liên lạc với nhiều người và bánh xe đã được chuyển động. Tổ chức Dịch vụ Xã hội Công giáo cung cấp một số kinh phí và số tiền này, cùng với tiền của các nhà hảo tâm tư nhân, cho phép Sơ Miriam mua được một căn nhà để làm nhà trú đơn sơ, có thể cung cấp chỗ ở cho 18 người có ba nhân viên chăm sóc.

Nhà trú của Sơ Miriam dành cho các bệnh nhân HIV

Bệnh nhân HIV: bị bỏ rơi và bị xa lánh

Mặc dù đến nay Trung tâm đã mở cửa được 18 năm, Sơ Miriam rất cẩn trọng không để trung tâm thu hút quá nhiều sự chú ý vì sợ gây ra rắc rối. “Chúng tôi rất cẩn trọng không để cho người dân địa phương biết những gì chúng tôi đang làm ở đây vì họ sẽ không cho phép trung tâm tiếp tục tồn tại trong khu vực của họ. Ở đây nghi kỵ và mặc cảm xấu hổ về HIV là rất đáng kinh ngạc và rất mạnh mẽ. Thái độ nghi kỵ đó kéo dài cũng là do chính các bệnh nhân; nhiều người trong số họ không cho cả những người

bạn thân nhất hoặc gia đình biết và những người có can đảm làm như thế thì bị từ bỏ. Thật là đáng buồn.”

Ông Kim đã được chẩn đoán mắc bệnh này cách đây hai năm. Người đàn ông 37 tuổi này nói với chúng tôi ông rất muốn tự tử trước khi ông gặp được Sơ Miriam. “Sơ Miriam đã trả lại cho tôi cuộc sống, tôi cảm thấy an toàn ở đây.” Ông Chung là một người đàn ông 84 tuổi. Ông cảm nhận được sự nghi kỵ đó nhiều hơn vì ông đã lớn tuổi. Ông không tin rằng ông xứng đáng được sự kính trọng vốn dành cho người cao tuổi vì ông đã mắc phải căn bệnh này. Gia đình hoàn toàn bỏ rơi ông. Nhà trú này là con đường sống cho ông và mang lại cho ông sự bình an và thoải mái.

Tại Trung tâm, các loại thuốc điều trị HIV/AIDS do chính phủ cung cấp; tuy nhiên, sự trợ giúp tinh thần, tình cảm và thể lý lại là những gì chúng tôi được Sơ và các nhân viên cung cấp.

Tuy nhiên, Sơ Miriam không chỉ chăm sóc cho những bệnh nhân HIV. Trong nhiều năm nay, Sơ cũng làm công việc tông đồ cho phụ nữ mại dâm. Đây là một công việc tông đồ làm cho Sơ cảm thấy “một mặt thực sự bất lực, một mặt lại nhận thức sâu sắc về sự hiện diện của Thiên Chúa.”

Khu vực mà Sơ bắt đầu đến thăm nhiều năm trước ở trung tâm thành phố Seoul có gần 200 nhà thổ với khoảng 1.500 phụ nữ trẻ làm việc trong đó. Các đường phố ở đó quá hẹp nên không có bất kỳ loại phương tiện giao thông nào có thể qua lại, điều đó có nghĩa là khi đi bộ qua các nhà thổ, Sơ rất gần với các cô gái. Họ đang ngồi trong những gì chỉ có thể được mô tả là các tủ kính lớn trưng bày hàng, ngay trên những con đường chật hẹp đó.

Tối nào Sơ cũng đến thăm. Sơ không bao giờ có thể quên lần đầu tiên đến thăm khu vực này. “Ngượng ngùng, khó chịu và thậm chí xấu hổ, tôi muốn bỏ chạy. Nhìn những cô gái trẻ ngồi san sát thành hàng, chờ đợi một người đàn ông nào đó bước vào và chọn họ ra khỏi những người bạn thật đáng sợ.”

Sơ Miriam khởi đầu công việc tông đồ dành cho phụ nữ mại dâm

Tủ kính trưng bày hàng nhà thổ ở phố đèn đỏ của Seoul

Ngay từ đầu Sơ đã biết rằng Sơ không được hoan nghênh ở đây và vào đêm thứ ba Sơ đã bị ba người khác nhau trong khu phố đèn đỏ khét tiếng này chặn hỏi. “Tôi nghĩ, ‘Họ đang theo dõi tôi.’ Họ phải là những người, có thể là ma cô, theo dõi những người lạ đi vào khu vực và rõ ràng tôi giống với loại người đó. Nhưng tôi cũng cảm thấy rằng điều duy nhất phải làm là ‘giữ chặt sừng bò’ (không sợ khó khăn nguy hiểm) và sẽ đến lại vào tối hôm sau cho dù đôi chân của tôi đang run rẩy. Nhưng lần này không ai ngăn tôi và tôi không bao giờ còn cảm thấy mình đang bị theo dõi nữa.”

Nhiều người trong số các cô gái trẻ này đến từ các gia đình đổ vỡ hoặc ngược đãi. Một cô gái kể cho Sơ nghe cô đã bị hãm hiếp như thế nào. Cô là một trong số ít người đã đi báo cảnh sát. Khi gia đình cô nghe biết cô đi báo cảnh sát, họ hoàn toàn từ bỏ cô. Cô bị đuổi đi, và không có chỗ nào để đến, cô đã phải vào nhà thổ.

Sơ Miriam, ở cái nơi giống như địa ngục đó, trông giống như một phụ nữ điên nói ‘Xin chào’ với nhóm phụ nữ bị ghét bỏ nhất này. Tuy nhiên, dần dần ngày càng có nhiều người bắt đầu chấp nhận Sơ và thậm chí mong được Sơ đến thăm. “Một đêm có một cô gái chạy đến và hỏi tôi có dạy cho cô tiếng Anh hay không. ‘Dĩ nhiên,’ tôi nói và mời cô đến nhà trú nhỏ mà tôi đang sống chung với những cô gái như cô, tất cả đều hy vọng thoát khỏi cuộc đời mại dâm. Cô ấy đến và khi tôi nói với cô rằng cô được chào đón ở lại, cô rất ngạc nhiên, cô không thể tin được điều đó đã thực sự xảy ra với cô. Chúng tôi đã giúp cô tìm lại được bản thân, rồi kiếm cho cô một công việc và một khởi đầu mới trong cuộc sống.”

Sơ có lẽ là một trường hợp đặc biệt trong khu vực khi một số phụ nữ bắt đầu gọi Sơ là Sơ Thiên thần. Họ thường nói: “Thiên thần đã đến rồi.” Một buổi tối nọ, một trong số những phụ nữ này nói: “Sơ chắc chắn sẽ lên thiên đàng.” Tôi trả lời: “Tôi sẽ không lên nếu không có em. Tôi sẽ không lên thiên đàng một mình.”

Nguồn: www.wmi.ie